

Πού βρίσκεται ο Τάφος του Αλεξάνδρου;

Μυαλό χρειάζεται για ν' αποκαλυφθεί

...και όχι φτυάρια.

Τα μεγαλύτερα μυστικά του κόσμου κρύβονται πάντα με τον καλύτερο τρόπο, παραμένοντας στην κοινή θέα. Για να καταλάβουμε τι ακριβώς συμβαίνει με τον Τάφο του Αλεξάνδρου, θα πρέπει να σκεφτούμε με τον ακριβώς αντίθετο τρόπο από αυτόν, που θα επιθυμούσε το σύστημα να σκεφτόμαστε. Αντίθετα, δηλαδή, από τον τρόπο σκέψης, που μέχρι τώρα δεν μας επέτρεπε να "βλέπουμε" αυτό, το οποίο κατά πάσα πιθανότητα υπάρχει συνεχώς μπροστά μας. Στην κυριολεξία, αν κλείσουμε τα μάτια μας, μπορούμε να "δούμε" αυτόν τον Τάφο.

Άλλωστε είναι γνωστό ότι με το μυαλό "βλέπουμε" καλύτερα από ό,τι με τα μάτια. Τα καλύτερα μάτια μπορούν να ξεγελαστούν από μια οφθαλμαπάτη, ενώ ένα καλό μυαλό όχι. Τα καλύτερα μάτια μπορούν να βλέπουν έναν ταχυδακτυλουργό να κόβει πραγματικά έναν άνθρωπο σε τρία κομμάτια, ενώ το μυαλό "βλέπει" ένα τρुक. Τα καλύτερα μάτια μπορούν να βλέπουν συνέχεια φοίνικες και οάσεις μέσα στην έρημο, ενώ το καλό μυαλό τα "βλέπει" μόνον εκεί όπου υπάρχουν.

Τι σημαίνει αυτό στην περίπτωση μας; Ότι στην πραγματικότητα ο Τάφος του Αλεξάνδρου δεν είναι καν κρυφός. Όχι απλά δεν έχει χαθεί, αλλά τον έχουμε δει όλοι μας, χωρίς να καταλαβαίνουμε τι βλέπουμε. "Ταχυδακτυλουργοί" της εξουσίας μάς έχουν πείσει ότι είναι χαμένος, επειδή δεν βλέπουμε μια "ταμπέλα" πάνω του, ενώ αυτός είναι μπροστά μας, αν χρησιμοποιήσουμε το μυαλό μας, για να τον "ψηλαφίσουμε". Γι' αυτόν τον λόγο

μιλάμε για μυαλό και όχι για μάτια. Μιλάμε για σκέψη και όχι για έρευνα. Θα "δούμε" πολύ εύκολα τον Τάφο, αν σκεφτούμε ότι ο Αλέξανδρος έχει πολύ πιο "φρέσκια" και άρα "ζωντανή" σχέση την εξουσία απ' ό,τι νομίζουμε.

Άρα δεν πρέπει να σκεφτόμαστε σαν αρχαιολόγοι, που αναζητάμε ένα "χαμένο" σύμβολο μιας χαμένης εξουσίας. Στην περίπτωση του Αλεξάνδρου δεν υπάρχει "χαμένο" σύμβολο, γιατί δεν υπάρχει χαμένη εξουσία. Υπάρχει το αιώνιο σύμβολο της αιώνιας —και άρα και της σημερινής— εξουσίας και άρα πρέπει να σκεφτόμαστε ως πολίτες, που αναζητάμε τα συμφέροντα της εξουσίας σε σχέση με ένα τέτοιο σύμβολο. Η σημασία αυτού που λέμε είναι τεράστια και στην πορεία του κειμένου θα καταλάβει ο αναγνώστης τι ακριβώς εννοούμε.

Κατ' αρχήν ν' αναφέρουμε πως είναι πρακτικά αδύνατον να έχει "χαθεί" ένας τέτοιος Τάφος από πρόσωπου Γης. Ο Αλέξανδρος λατρευόταν για αιώνες ολόκληρους ως Θεάνθρωπος στο σύνολο του τότε πολιτισμένου Κόσμου. Δεν ήταν ένας τυχαίος άνθρωπος, για να "σκεπαστεί" ο Τάφος του από τη "σκόνη" του χρόνου. Ο Τάφος αυτού του Θεανθρώπου ήταν ένας Τάφος, τον οποίο αναζητούσαν αυτοκράτορες για να τον προσκυνήσουν και άρα ήταν αδύνατον να τον σκεπάσει η άμμος ή το χώμα ...και βέβαια η λήθη. Ένας Τάφος, ο οποίος ανήκε στο πιο σημαντικό ιστορικό πρόσωπο μιας πραγματικά καταγεγραμμένης περιόδου της ανθρώπινης ιστορίας είναι αδύνατον να θεωρούμε ότι μπορεί να χαθεί. Όπως δεν είναι δυνατόν να χαθεί ο τάφος του Ναπολέοντα στην εποχή μας, έτσι ήταν αδύνατον να χαθεί και ο Τάφος του Αλεξάνδρου στην εποχή του. Η επιστήμη της ιστορίας είχε θεμελιωθεί και υπάρχουν στοιχεία, τα οποία μας περιγράφουν τα γεγονότα εκείνης της εποχής όπως αυτά διαδραματίστηκαν.

Επιπλέον είναι και θέμα οικονομικό. Στην περίοδο κατά την οποία χάθηκε η σορός του Αλεξάνδρου ανθούσε η δεισιδαιμονία και η πρόληψη. "Ανθούσε" στην προκειμένη περίπτωση σημαίνει πάνω απ' όλα χρήμα. Σημαίνει χρυσάφι. Όταν κάποιοι "έμποροι" πίστης θησαύριζαν από κάρες και σκηνώματα του οποιουδήποτε τυχαίου και άγνωστου αγίου, αντιλαμβανόμαστε ότι θα αρκούσε ένα "δάκτυλο" του Αλεξάνδρου, για να γίνει κάποιος αμύθητα πλούσιος.

Αν αφηνόταν δηλαδή ο Τάφος του Αλεξάνδρου στην τύχη του, κάποιοι θα είχαν γίνει πλούσιοι, μοιραζόμενοι το περιεχόμενό του σε εποχές σαν εκείνες. Ένας τέτοιος Τάφος δεν είναι δυνατόν να αφεθεί να ρημάξει, να μαραζώσει και να καταπλακωθεί από χώματα και πέτρες. Γιατί; Γιατί δεν προλαβαίνει. Γιατί, εκτός από τάφος για κάποιους πολλούς είναι η ευκαιρία της ζωής τους να γίνουν πλούσιοι. Λεγεώνες στρατιωτών θα πρέπει να τον προστάτευαν στο κρίσιμο διάστημα, προκειμένου να εμποδίσουν τους επίδοξους τυμβωρύχους να πλουτίσουν. Ποιος ξέρει πόσα αρπακτικά χέρια ιερόσυλων κόβονταν καθημερινά γύρω από τον Τάφο-θησαυρό.

Σε μια εποχή λοιπόν, που κυκλοφορούσαν "θαυματοουργά" δάκτυλα, νεφρά, πνεύμονες αγίων και προπάντων ψέματα και τερατολογίες, κανένας δεν τόλμησε να ισχυριστεί ότι

διαθέτει και εκθέτει κάποιο μέρος του σκηνώματος του Αλεξάνδρου. Του πιο διάσημου, όμορφου, αγαπητού και ως εκ τούτου δυνάμει πιο προσοδοφόρου σκηνώματος του Πλανήτη. Του πιο καλοδιατηρημένου μάλιστα, αν σκεφτεί κάποιος ότι εξ' αρχής η σορός του Αλεξάνδρου είχε "μουμιοποιηθεί" από τους καλύτερους ειδικούς εκείνης της εποχής. Αν μη τι άλλο μιλάμε για ένα θέαμα τουλάχιστον εντυπωσιακό. Δεν μιλάμε για έναν σωρό από κοκάλια, τα οποία ξεθάφτηκαν μέσα από τις λάσπες. Είναι δυνατόν να χάθηκε αυτός ο "θησαυρός";

Αυτό όμως, εκτός των άλλων, σημαίνει ένα πολύ απλό πράγμα. Αυτός, ο οποίος πήρε το σκηνώμα του, το πήρε ολόκληρο και ταυτόχρονα είχε την οικονομική άνεση να μην έχει ανάγκη την οικονομική απόδοσή του και άρα αναγκαστεί να το εκθέσει δημοσίως. Επιπλέον, από την εξέλιξη του όλου θέματος, αντιλαμβανόμαστε ότι είχε και την ισχύ να απειλήσει ακόμα και με θάνατο όποιον θα τολμούσε να στήσει "φάμπρικα" με τον Αλέξανδρο. Όποιον ιερόσυλο απατεώνα θα τολμούσε να εμφανιστεί με αλεξανδρινή "πραμάτεια". Ο μόνος, ο οποίος έχει τις προδιαγραφές που περιγράφουμε, είναι η ίδια η εξουσία. Μπορούσες να έχεις καμιά σαρανταριά δάκτυλα ενός αγίου, αλλά δεν μπορούσες να έχεις ούτε ένα νυχάκι του Αλεξάνδρου. Μπορούσες, χωρίς κίνδυνο, να βάζεις τους αφελείς πιστούς να προσκυνάνε έναν άγιο "σαρανταποδαρούσα", αλλά θα κινδύνευες με θάνατο αν μεγάλωνες έστω και λίγο τα "νύχια" του Αλεξάνδρου.

Άρα; Άρα καταλαβαίνει ο αναγνώστης ότι δεν πρέπει να σκέφτεται σαν αρχαιολόγος, γιατί δεν σκεπάστηκε τίποτε που να πρέπει ν' ανασκαφεί. Ο τάφος υπάρχει, κάποιοι τον γνωρίζουν και σίγουρα δεν περιμένουν από τους αρχαιολόγους να τον ανακαλύψουν. Από εδώ και πέρα ξεφεύγει η υπόθεση από τη λογική της αρχαιολογίας και καταλήγει εκεί όπου πρέπει να καταλήξει ...και είναι η λογική της πολιτικής. Ο Τάφος αυτός μπορεί να μην σκεπάστηκε ποτέ από χώματα και πέτρες, αλλά, για να μην φαίνεται, σίγουρα "σκεπάστηκε" από συμφέροντα. Αυτό ακριβώς είναι το λεπτό σημείο. Αν το καταλάβει κάποιος αυτό, θα καταλάβει και μόνος του πού βρίσκεται. Στην πραγματικότητα ο Τάφος του Αλεξάνδρου είναι ο πιο φανερός "μυστικός" Τάφος του κόσμου. Στην πραγματικότητα βρίσκεται στο "κέντρο" του κόσμου μας, όπως τον γνωρίζουμε.

Εδώ πλέον τίθεται το βασικό ερώτημα. Για ποιον λόγο, για παράδειγμα, θα ήταν ανεπιθύμητη η ύπαρξη του Τάφου ενός προσώπου αυτού του βεληνεκού; Για ποιον λόγο το σύστημα εξουσίας δεν επιθυμεί να υπάρχει γνωστός ο Τάφος του Αλεξάνδρου και κατά συνέπεια τον αποκρύπτει; Αυτό, για να γίνει απόλυτα κατανοητό, θα το συγκρίνουμε με μια ομοειδή περίπτωση. Για τον ίδιο λόγο που —σε πολύ μικρότερη κλίμακα— το σοβιετικό καθεστώς δεν επιθυμούσε να υπάρχει τάφος των Ρομανόφ. Για τον ίδιο λόγο που ο ρωσικός κομμουνισμός δεν επιθυμούσε να υπάρχει ο τάφος του πρώην επικεφαλής του ρωσικού καπιταλισμού. Γιατί; Γιατί ο τάφος από μόνος του θα γινόταν πόλος έλξης για "πιστούς" ενός αντίπαλου καθεστώτος ή μιας εχθρικής ιδεολογίας και ως εκ τούτου ανεπιθύμητης για την εξουσία.

Απλά πράγματα. Δεν βαστά κανένας ζωντανή μια "σπίθα", η οποία μπορεί να του βάλει μια απρόβλεπτη "φωτιά" και να τον "κάψει". Αν υπήρχε ένας φανερός τάφος του Τσάρου Νικολάου, θα γινόταν πόλος έλξης για ομοϊδεάτες. "Νοσταλγοί" του τσαρικού καθεστώτος θα συγκεντρώνονταν γύρω από αυτόν τον τάφο και θα γιόρταζαν επετείους ανεπιθύμητες για το σοβιετικό καθεστώς. Αντιδραστικοί θα χρησιμοποιούσαν τον τάφο ως "σήμα" συνάντησης, προκειμένου να οργανώνονται με τους ομοϊδεάτες τους γρήγορα και αποτελεσματικά. Αντικομμουνιστές θα χρησιμοποιούσαν τον τάφο, για να "καταγγείλουν" τη θηριωδία του σοβιετικού καθεστώτος. Φανατικοί θα έκαναν παρελάσεις μπροστά σ' αυτόν.

Είναι δυνατόν να πιστεύει κάποιος ότι το σοβιετικό καθεστώς δεν γνώριζε πού βρίσκονται τα οστά των Ρομανόφ; Είναι δυνατόν η κομμουνιστική Μόσχα να "ξέχασε" σε κάποια στιγμή πού παράχωσε η ίδια αυτά τα οστά; Όχι βέβαια. Τα μόνιμα συμφέροντα της σοβιετικής Μόσχας ήταν αυτά, τα οποία την έστρεφαν στην επίσης μόνιμη απόκρυψη των επικίνδυνων για την ίδια οστών. Είναι δυνατόν λοιπόν η εξεύρεση των οστών αυτών —και άρα και του τάφου των Ρομανόφ— να ήταν θέμα αρχαιολόγων; Υπήρχε έστω και ένας Σοβιετικός ή άλλος άνθρωπος, που να πίστευε πως ήταν θέμα των αρχαιολόγων η ανεύρεσή τους; Όχι βέβαια. Οι πάντες γνώριζαν πως ήταν θέμα της κυβέρνησης της Μόσχας να τον αποκαλύψει. Αν το επιθυμούσε η ίδια, θα το αποκάλυπτε. Αν δεν το επιθυμούσε, δεν θα το μάθαιναν οι Ρώσοι στον αιώνα τον άπαντα. Όλοι οι Ρώσοι να έπαιρναν από ένα φτυάρι και να έσκαβαν, δεν θα μπορούσαν να βρουν τα οστά. Γιατί; Γιατί, ακόμα κι αν τα πλησίαζαν με τις έρευνές τους, η Μόσχα θα τα έκρυβε κάπου αλλού, προκειμένου να τα κρατήσει μακριά από τη δημοσιότητα.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με τον Τάφο του Αλεξάνδρου, απλά με κάποιες πολύ σημαντικές ιδιομορφίες. Οι απλοί άνθρωποι δεν γνωρίζουν πού βρίσκεται. Η εξουσία όμως γνωρίζει. Είναι αδύνατον να μην γνωρίζει. Επειδή λοιπόν εμείς οι απλοί άνθρωποι δεν είμαστε όμοιοι με την εξουσία και άρα δεν γνωρίζουμε τι συμβαίνει, κάνουμε ένα μεγάλο λάθος ...Απευθυνόμαστε σε λάθος ανθρώπους για την εξεύρεσή του. Εξαιτίας της ιστορικότητας του προσώπου, μπερδεύομαστε και απευθυνόμαστε σε λάθος επιστήμονες. Η εξεύρεσή του Τάφου του Αλεξάνδρου δεν αφορά την επιστήμη της αρχαιολογίας, ώστε να τον ανακαλύψει, επειδή αυτός κάποτε "χάθηκε". Η εξεύρεσή του αφορά την πολιτική επιστήμη, για να τον αποκαλύψει, επειδή τον "έκρυψε" η ίδια η εξουσία.

Άρα, ποιο είναι το ζητούμενο; Να δούμε κατ' αρχήν πού μοιάζει και πού διαφέρει η περίπτωση του τάφου του Τσάρου με αυτήν του Αλεξάνδρου. Από τις ομοιότητες θα δούμε αν είναι κρυμμένος και από τις διαφορές θα καταλάβουμε πού είναι κρυμμένος. Το πρώτο πράγμα, που πρέπει να κάνουμε, είναι να εξετάσουμε γιατί η εξουσία του δυτικού κόσμου έχει με τον Τάφο του Αλεξάνδρου το ίδιο πρόβλημα, το οποίο είχε η σοβιετική εξουσία με τον τάφο των Ρομανόφ. Να δούμε τον λόγο για τον οποίο απειλούνται τα συμφέροντά της από έναν τέτοιο τάφο. Να δούμε και να καταλάβουμε γιατί απειλείται και τον "κρύβει", τη στιγμή που θα μπορούσε να βγάζει "χρυσάφι" από αυτόν.

Ποιο διάσημο και άρα ποιο προσοδοφόρο αξιοθέατο δεν μπορούμε να φανταστούμε. Τόνους χρήματος μπορεί να παράγει ένα τέτοιο αξιοθέατο επ' άπειρον. Ο Αλέξανδρος λατρεύεται από τις πλέον μεγάλες θρησκείες. Είναι ο Θεάνθρωπος των Ελλήνων, αλλά έχει αγιοποιηθεί από τον χριστιανισμό και συγκαταλέγεται στους Προφήτες του Ισλάμ. Δεν υπάρχει κάτι ανάλογο για άλλο πρόσωπο. Γιατί λοιπόν έχει συμφέρον να τον κρύβει η εξουσία, εφόσον η ίδια του αναγνωρίζει τόσες πολλές ιδιότητες; Επιπλέον —και εδώ βρίσκεται η μεγάλη διαφορά— θα πρέπει να δούμε τα πραγματικά "αισθήματα" της εξουσίας γι' αυτόν τον διάσημο νεκρό. Γιατί; Γιατί από εκεί θα καταλάβουμε πού περίπου έθαψε η κάθε εξουσία τον δικό της μυστικό "νεκρό" σε σχέση με τη θέση του δικού της κέντρου.

Θα ξεκινήσουμε από το πρώτο, το οποίο έχει σχέση με τα συμφέροντα. Αν μπορέσει κάποιος ν' αποδείξει ότι υπάρχει σχέση συμφερόντων μεταξύ των κυρίαρχων αυτού του κόσμου και των οστών του Αλεξάνδρου, μπορεί να καταλάβει με ακρίβεια GPS πού αυτά βρίσκονται. Για να καταλάβει καλύτερα ο αναγνώστης τι πραγματικά συνέβη με τον Τάφο του Αλεξάνδρου, θα εξετάσουμε τα πράγματα από μια οπτική "γωνία", η οποία μέχρι σήμερα παραμένει άγνωστη ...Από τη γωνία εκείνη, η οποία μας αποκαλύπτει σχέσεις, τις οποίες δεν υποπτευόμαστε καν ότι υπάρχουν. Ποια η σχέση του Αλεξάνδρου με αυτούς, οι οποίοι κυβερνούσαν και εξακολουθούν να κυβερνούν τον κόσμο και άρα θα είχαν τη δύναμη να αποκρύψουν την ύπαρξη του Τάφου του; Μόνον τέτοιοι θα μπορούσαν να αποκρύψουν αυτόν τον Τάφο. Έναν τέτοιο Τάφο, δηλαδή, δεν αρκεί να θέλεις να τον αποκρύψεις, αλλά και να έχεις τη δυνατότητα να μπορείς να το κάνεις.

Ακόμα δηλαδή κι αν κάποιοι ασήμαντοι φανατικοί χριστιανοί παπάδες ή ταλιμπάν μουφτήδες το επιθυμούσαν, δεν θα μπορούσαν να τον αποκρύψουν, για να μην "μπαίνει" σε πειρασμό το "πλήρωμα" της Εκκλησίας ή του Ισλάμ και να σκέφτεται ελληνικά και άρα "αμαρτωλά". Απαιτείται εξουσία μεγάλη, για να κρύψεις το "πτώμα" ενός Θεανθρώπου με εκατομμύρια πιστών ...έτοιμα ακόμα και να σκοτώσουν, για να υπερασπιστούν τον Θεό τους. Ταυτόχρονα όμως —και εδώ βρίσκεται ένα παράδοξο της όλης ιστορίας— απαιτούνταν να ήσουν οπαδός και ιερέας αυτού του Θεανθρώπου, ώστε τη δεδομένη στιγμή να είχες αυτού του μεγέθους εξουσία.

Αυτοί, δηλαδή, οι οποίοι απέκρυψαν τον Τάφο του Αλεξάνδρου, ήταν πανίσχυροι και εκ των δεδομένων λάτρευαν τον Αλέξανδρο την εποχή που το επιχείρησαν. Γιατί είμαστε σίγουροι γι' αυτό; Γιατί ο Τάφος χάθηκε στην εποχή της Παντοδυναμίας του ελληνισμού. Στην εποχή της ελληνοριστικής Ρώμης. Στην εποχή, που, όπως θα δούμε παρακάτω, οι αυτοκράτορες της ένωσαν μια ιδιαίτερη "σχέση" με τον Αλέξανδρο.

Δεν κατέρρευσε η Ρώμη, ώστε ο τάφος του Θεού της και άλλοι θησαυροί της να σκεπαστούν από χώματα και λάσπες. Δεν κατακτήθηκε η Ρώμη από αλλόθρησκους, ώστε τα Ιερά και Όσια της να καούν ή να καταστραφούν από τη μήνη και την εκδικητικότητα των βαρβάρων. Τον Τάφο του Αλεξάνδρου τον έκρυψαν από την κοινή "θέα" κάποιοι πανίσχυροι παράγοντες της αυτοκρατορίας. Στα πολιτικά συμφέροντα των αυτοκρατόρων της Ρώμης

αναζητούμε την απόκρυψη του Τάφου και όχι στα θρησκευτικά τους αισθήματα, τα οποία ήταν γνωστά.

Όμως, για να φτάσουμε στα "αισθήματα" αυτά, θα ξεκινήσουμε μια "πορεία" σκέψης πολύ ιδιαίτερη, αλλά απόλυτα χρήσιμη. Υπάρχει άνθρωπος στον κόσμο, που να μην έχει ακούσει τον όρο "γαλαζοαίματος"; Παρ' όλο όμως που υπάρχουν τόσο πολλοί, που έχουν ακούσει γι' αυτόν τον όρο, ελάχιστοι είναι εκείνοι, οι οποίοι μπορούν να τον ερμηνεύσουν. Όλοι δηλαδή "ξέρουν", αλλά κανένας δεν "γνωρίζει". Όλα φανερά, αλλά ταυτόχρονα απόλυτα κρυφά. Κάτι δηλαδή σαν τον Τάφο του Αλεξάνδρου. Τι μπορεί να περιγράφει ένας τέτοιος όρος; Ποια είναι η χρησιμότητά του; Το πλέον σίγουρο είναι ότι με αυτόν τον τρόπο κάποιοι καταφέρνουν μέσα από το αποκρυφιστικό δεδομένο να διατηρούν ζωντανές τις ιδιαίτερες σχέσεις τους μέσα στους αιώνες. Τα μυστικά, που τους θέλουν "γαλαζοαίματος" και άρα "ανώτερους". Γιατί όμως θεωρούνται "γαλαζοαίματοι"; Γνωρίζει κανένας τι σημαίνει αυτός ο όρος και από πού προέρχεται; Γιατί δεν είναι για παράδειγμα "πρασινοαίματοι" ή "κοκκινομάγουλοι";

Όλες οι εξηγήσεις, οι οποίες κατά καιρούς έχουν δοθεί στο συγκεκριμένο θέμα, είναι εσφαλμένες. Ο λόγος είναι πολύ απλός. Δόθηκαν από αδαείς, εφόσον οι μύστες, οι οποίοι γνωρίζουν ακριβώς τι συμβαίνει, ποτέ δεν εξήγησαν τον όρο. Ως εκ τούτου ήταν στο σύνολό τους εσφαλμένες, γιατί με εικασίες δεν μπορείς να ερμηνεύσεις ορισμούς. Οι ορισμοί είναι απόλυτοι και απαιτούν την ίδια απόλυτη ερμηνεία. Αν κάποιος "ορίζει" τον έρωτά του ως "φραντζολίτσα", δεν μπορείς να το ανακαλύψεις όσο κι αν το προσπαθήσεις ...όσο έξυπνος ή διαβασμένος κι αν είσαι. Όσα μαθηματικά κι αν γνωρίζεις, δεν μπορείς να βρεις το PIN μιας κάρτας ακόμα και του πιο αγράμματος ανθρώπου. Πρέπει να σου το αποκαλύψει ο ίδιος και άρα να σε κάνει "μύστη" της δικής του γνώσης.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με τον όρο "γαλαζοαίματος". Στην περίπτωση αυτήν χρειάζεται ειδική γνώση και όχι απαραίτητα ευφυΐα. Ο όρος "γαλαζοαίματος" έχει μια πολύ συγκεκριμένη εξήγηση, εφόσον αποτελεί "θεμέλιο" της ύπαρξής τους. Τους "υπενθυμίζει" πάντα ποιοι είναι και με ποια χαρακτηριστικά "βαδίζουν" μέσα στο χρόνο. Είναι πράγματι "γαλαζοαίματοι", γιατί απλούστατα είναι Ρωμαίοι. Έτσι συμφώνησαν μεταξύ τους οι Ρωμαίοι να χαρακτηρίζονται και αυτό κάνουν μέσα στους αιώνες. Δεν έχει σχέση με την ιδιαίτερη φυσιολογία ή την ανατομία που τους διακρίνει. Μια μεταξύ τους συμφωνία είναι. Θα μπορούσαν να ονομάζονται "μαυροφριδηδες" και πάλι για τους ίδιους λόγους. Από εκεί και πέρα το ότι όλοι αυτοί μεγαλώνουν και πεθαίνουν με την άποψη της Ρώμης περί της "ανωτερότητας" τόσο της ίδιας όσο και των παιδιών της, αυτό είναι ένα άλλο θέμα.

Από πού όμως προκύπτει αυτός ο περίεργος όρος; Από το εξής απλό δεδομένο, το οποίο όμως χρειάζεται ειδικές γνώσεις για να γίνει αντιληπτό. Τα "παιδιά" της Ρώμης είναι όλα "γαλαζοαίματα" και εδώ και αιώνες είναι σκορπισμένα στην Ευρώπη. Από το "αίμα" τους καταλαβαίνεις την καταγωγή τους και έτσι τα ξεχωρίζεις από τους κοινούς "θνητούς". Είναι τα "ανώτερα" και η Ρώμη φρόντισε να τα "προικίσει" επαρκώς, για να μπορούν ν'

αποδεικνύουν μόνιμα αυτήν την "ανωτερότητα" τους. Είναι αυτοί, οι οποίοι στην εποχή της παντοδυναμίας της πήραν τα ευρωπαϊκά φέουδα της Ρώμης ως ιδιοκτησία τους. Αυτά τα "παιδιά" θυμούνται την καταγωγή τους, γιατί τους συμφέρει να τη θυμούνται. Τους συμφέρει, γιατί λειτουργούν ως συμμορία, η οποία, για να επιβιώσει, θα πρέπει να υπερασπίζεται μόνιμα και επίμονα τα συντεχνιακά της συμφέροντα.

Γι' αυτόν τον λόγο σε όλες τις επαναστάσεις των κοινών "θνητών" οι "γαλαζοαίματοι" συμπράττουν μεταξύ τους υπέρ των κοινών τους συμφερόντων. Συμπράττουν ως ξεχωριστό μπλοκ συμφερόντων, ακόμα κι όταν θίγονται τα φαινομενικά εθνικά συμφέροντα κάποιων από αυτούς. Ακόμα κι αυτοί, που σχεδόν "κατ' επάγγελμα" επί αιώνες επιβιώνουν ως εχθροί μεταξύ τους, όπως οι Γάλλοι με τους Βρετανούς ή οι Γερμανοί με τους Γάλλους, είναι "αδέρφια" μεταξύ τους. Όπου υπάρχει κίνδυνος ανατροπής κάποιων από αυτούς, σπεύδουν οι άλλοι να βοηθήσουν. Όταν υπάρχει ανατροπή και άρα υπάρχει ανάγκη για "ψυγείο" μέχρι την επάνοδό τους, πάντα υπάρχει θετική ανταπόκριση από τους υπολοίπους. Δεν είναι τυχαίο που όλοι οι "τέως" της Ευρώπης εξακολουθούν να περιφέρονται στις βασιλικές "αυλές", χωρίς να χάνουν τους τίτλους και τα προνόμιά τους.

Τα "παιδιά" της Ρώμης λοιπόν είναι "ανώτερα", γιατί απλούστατα είναι "παιδιά" του ζωντανού "θεού". Είναι τα "παιδιά" αυτού, που συνδέει το Θείο με το ανθρώπινο. Είναι τα "παιδιά" του αυτοκράτορα της Ρώμης. Πώς όμως ο αυτοκράτορας συνδέεται με το Θείο; Ο εκάστοτε αυτοκράτορας της Ρώμης θεωρούνταν ένας ζωντανός Θεός. Αυτήν την ιδιότητα την κατείχε ως ο απευθείας απόγονος του δέκατου τρίτου θεού της Ρώμης και αυτός ήταν ο Διόνυσος. Ο Διόνυσος όμως, στον "θρίαμβό" του —με βάση τη θρησκεία της Ρώμης— είχε ενσαρκωθεί με τη μορφή του Αλεξάνδρου.

Ο Αλέξανδρος, δηλαδή, μετά την αποθέωσή του, έγινε ο ίδιος ο δέκατος τρίτος Θεός της Ρώμης. Πώς και πού απέδειξε ο Αλέξανδρος ότι ήταν ο Υιός του Θεού; Ο Αλέξανδρος αυτό το απέδειξε στο ιερό της Σίβα και το αναγνώρισαν οι ιερείς του Άμμωνα Δία. Εκεί βρίσκεται όλο το μυστικό. Το μεγάλο μυστικό της Ευρώπης βρίσκεται στην Αίγυπτο της Αφρικής. Ο Άμμωνας Δίας ήταν αυτός, ο οποίος, σύμφωνα με την Ανώτατη Γνώση των μυστών, είχε "γαλάζιο" αίμα. Ο μοναδικός ανάμεσα στους θεούς, που είχε τέτοιο αίμα. Ο Αλέξανδρος, ως Υιός του, είχε το ίδιο αίμα ...και άρα και ο αυτοκράτορας της Ρώμης ...και άρα και τα "παιδιά" της Ρώμης.

Κατάλαβε ο αναγνώστης πού το "πάμε"; Η τύχη του Τάφου του Αλεξάνδρου ήταν εξαρτώμενη από τα συμφέροντα αυτών των πανίσχυρων ανθρώπων, οι οποίοι αντιλαμβάνονταν τους εαυτούς τους ως "παιδιά" του. Των "παιδιών," που, για λόγους αγάπης, ποτέ δεν θα τον απαρνούσαν, ώστε να καταστρέψουν την "ύλη" του, αλλά που για λόγους συμφέροντος θα μπορούσαν να την "αποκρύψουν" από τα μάτια των κοινών θνητών. Γι' αυτόν τον λόγο έχει μεγάλη σημασία να γνωρίζει κάποιος από πού προέρχεται ο όρος "γαλαζοαίματος"; Σ' αυτά τα συμφέροντα πρέπει ν' αναζητήσει κάποιος την

"εξαφάνισή" του. Γιατί; Γιατί, εκτός των άλλων, με τον Τάφο του Αλεξάνδρου συμβαίνει το εξής παράδοξο.

Στα χρόνια της ελληνιστικής παντοδυναμίας οι πάντες ήθελαν να τον έχουν στην κατοχή τους, για ν' αυξάνονται τα δικαιώματα των εξουσιών τους. Όποιος διεκδικούσε την κοσμοκρατορία, διεκδικούσε ακόμα και με τη βία και τη σορό του Αλεξάνδρου. Η σορός του Αλεξάνδρου ήταν το τυπικό προσόν για τον κάθε επίδοξο κοσμοκράτορα ...Κάτι σαν το "πτυχίο" του. Τη διεκδίκησε η Βαβυλώνα, η Πέλλα, η Αλεξάνδρεια και όλοι οι επίδοξοι διάδοχοί του. Πρώτη η Αίγυπτος άρχισε τα "κόλπα" και στη συνέχεια η Ρώμη. Ο Πτολεμαίος πρώτος έκλεψε το ιερό πτώμα στην πορεία του για τη Μακεδονία, για να το έχει στο βασίλειό του και άρα να διεκδικεί όχι μόνον τη νομιμότητα, αλλά και την πρωτοκαθεδρία στην εξουσία του κόσμου. Η Ρώμη περίμενε τη σειρά της. Όπου μπορούσε έκανε ό,τι μπορούσε.

Η Ρώμη πάντα ήθελε το σκήνωμα του Υιού του Άμμωνα. Το επιθυμούσε όσο και όλοι οι υπόλοιποι, οι οποίοι φιλοδοξούσαν να τον διαδεχθούν. Όλοι όσοι τόλμησαν να το διεκδικήσουν, ακόμα και με παράνομα μέσα, όπως ο Πτολεμαίος. Απλά η Ρώμη, ως όφειλε, τον προσκυνούσε για όσο διάστημα δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο και τον άρπαξε όταν ήταν μέσα στις δυνατότητές της να το κάνει. Ας σκεφτεί κάποιος το εξής απλό. Τον Τάφο αυτόν τον "παρακολουθούμε" στο πέρασμα του χρόνου μέσα από τη συμπεριφορά της Ρώμης. Τον Τάφο τον προσκύνησε ο "πρώτος" Αυτοκράτορας της Ρώμης, που ήταν ο Καίσαρας. Τον προσκύνησε ο "μεγαλύτερος" Αυτοκράτορας της Ρώμης, που ήταν ο Τραϊανός. Τον προσκύνησε ο "τρελός" Αυτοκράτορας της Ρώμης, που ήταν ο Καλιγούλας.

Αυτός ο Καλιγούλας, για παράδειγμα, έκλεψε την πανοπλία του Αλεξάνδρου, για να πάρει λίγη από τη δύναμή του. Γιατί έκλεψε την πανοπλία; Γιατί απλούστατα δεν μπορούσε ν' αρπάξει την υπόλοιπη σορό. Αυτό μπορούσε να κάνει ...και αυτό έκανε. Τόση ήταν η δύναμη της Ρώμης εκείνης της εποχής και τόσο το μερίδιό της. Ξαφνικά όλα αυτά τα "μεγαλεία" για τον Αλέξανδρο σταμάτησαν ως δια μαγείας. Μετά το 300 μ.Χ. και τον αυτοκράτορα Καρακάλλα δεν υπάρχει άλλη ιστορική μαρτυρία περί του Τάφου του Αλεξάνδρου. Τι συνέβη όμως τότε και άλλαξαν τόσο εντυπωσιακά τα πράγματα; Τότε κατά "σύμπτωση" άρχισε ν' "ανατέλλει" ο χριστιανισμός.

Στα χριστιανικά χρόνια, που ακολούθησαν, κανένας αυτοκρατορικός παράγοντας δεν ήθελε να "δείχνει" στους ανθρώπους τον Τάφο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, γιατί απειλούνταν τα δικαιώματα της εξουσίας του. Της χριστιανικής πλέον εξουσίας του. Η ίδια η Ρώμη, που μέχρι τότε λάτρευε τον Αλέξανδρο, για προφανείς λόγους έκανε πως δεν τον "γνώριζε". Η χριστιανική Ρώμη έκανε πως δεν γνώριζε πού βρίσκεται ο Τάφος εκείνου, ο οποίος μέχρι εκείνη τη στιγμή ήταν γι' αυτήν το "Άγιο Δισκοπότηρο". Τι συνέβη και άλλαξε συμπεριφορά; Κάτι πολύ συνηθισμένο για την εξουσία. Χωρίς ν' αλλάξουν τα πρόσωπα της εξουσίας, άλλαξαν τα συμφέροντά τους. Χωρίς ν' αλλάξουν τα πρόσωπα, άλλαξαν τα "ενδύματά"

τους. Φόρεσαν τα χριστιανικά "ενδύματα" και αναγκάστηκαν να βάλουν στα "μπαούλα" τους τα προηγούμενα ελληνικά.

Τι σημαίνει πρακτικά αυτό; Ότι η Ρώμη, μετά τη χριστιανική της επιλογή, έπρεπε ν' αλλάξει συμπεριφορά. Έπρεπε να προστατεύσει τα συμφέροντά της και μία από τις πρώτες ενέργειές της ήταν να "σκεπάσει" τον τάφο του Πατέρα της με "λήθη". Επιλεκτική "λήθη", που τον έκανε "αόρατο" στην ανθρωπότητα. Ως χριστιανική πλέον, δεν είχε συμφέρον από έναν φανερό τάφο του Αλεξάνδρου. Δεν είχε λόγο να μετατρέψει τον Τάφο του Πατέρα της σε πόλο αντίδρασης για τη δική της εξουσία. Επιπλέον, ως επικεφαλής του χριστιανισμού, είχε και το "άλλοθι" να τον αρπάξει απ' αυτούς, οι οποίοι μέχρι τότε τον κατείχαν, εφόσον μπορούσε να τους "διαβεβαιώσει" ότι δεν θα τον χρησιμοποιούσε υπέρ της εξουσίας της. Η Ρώμη μπορούσε να πάρει τη σορό του λατρεμένου της Αλεξάνδρου, χωρίς να αντιδράσει κανένας στη διεκδίκησή της.

Η πράξη της ήταν σίγουρα μια επιλογή συμφέροντος, γιατί η Ρώμη δεν "έπεσε" στα χέρια αλλόθρησκων κατακτητών, που να τη λεηλάτησαν και να κατέστρεψαν το προηγούμενό της πρόσωπο. Η ίδια Ρώμη, που ήταν δωδεκαθεϊστική, αποφάσισε μόνη της — και στην εποχή της παντοκρατορίας της— να γίνει χριστιανική. Η ίδια Ρώμη, που είχε τον Αλέξανδρο ως δεκατο τρίτο Θεό της και τον λάτρευε, αποφάσισε να υιοθετήσει μια θρησκεία, η οποία απειλούνταν από τον αγαπημένο Θεό των κυρίαρχων Ρωμαίων. Γιατί; Γιατί ο Αλέξανδρος πλέον ήταν εχθρός. Ο πιο ισχυρός εχθρός του χριστιανισμού της Ρώμης. Εχθρός όχι των Ρωμαίων ως πρόσωπα, αλλά των ρωμαϊκών συμφερόντων. Των νέων ρωμαϊκών συμφερόντων. Ήταν εχθρός της Νέας Θρησκείας και άρα της νέας Ρωμαϊκής Τάξης Πραγμάτων.

Αυτόν τον εχθρό, όπως και τα άλλα εχθρικά στοιχεία της προηγούμενης Τάξης Πραγμάτων, τα συγκέντρωσαν μέσα στο δικό τους πολυτελές "μπαούλο" της ιστορίας. Πέρα όμως από αυτά τα πρακτικά θέματα, τα οποία άπτονταν των απλών συμφερόντων της Ρώμης, δεν άλλαζαν εντυπωσιακά τα πράγματα. Τα νέα συμφέροντα των ίδιων ανθρώπων δεν μπορούσαν ν' απαλείψουν τις παλιές αγάπες και λατρείες. Τα νέα συμφέροντα των Ρωμαίων δεν θα άλλαζαν τη λατρεία τους για τον λατρεμένο "Πατέρα" τους. Τη λατρεία για τον "Πατέρα" με το "γαλάζιο" αίμα, που καθιστούσε και τους ίδιους "γαλαζοαίματους". Απλά ο Αλέξανδρος θα γινόταν πλέον ο "μυστικός" Θεός της Ρώμης. Ο Θεός μόνον για τους "εκλεκτούς" της. Μόνον αυτοί μπορούσαν και δικαιούνταν να γνωρίζουν για τον Αλέξανδρο. Μόνον αυτοί θα μπορούσαν ν' ανοίγουν το "μπαούλο" και να χαίρονται τα πολύτιμα "οικογενειακά" τους κειμήλια και "φυλαχτά" τους.

Αυτό δεν είναι κάτι το περίεργο. Ο χριστιανισμός ήταν πάντα μια θρησκεία πολλών "ταχυτήτων" ...Ο Πέτρος για τους αγράμματους ...ο Παύλος για τους μορφωμένους ...και κάποιοι άλλοι για τους ανώτερους "γαλαζοαίματους". Ο κανόνας ήταν πολύ απλός. Εβραίοι "οδηγοί" για τους φτωχούς και τους αγράμματους και Έλληνες για τους εκλεκτούς. Πιστεύει κάποιος ότι οι πανίσχυροι φορείς της χριστιανικής εξουσίας λάτρευαν όλα τα γραφικά και

ημίτρελα σάφαλα, που κατά καιρούς αγιοποιούσε ο χριστιανισμός; Ότι λάτρευαν τον Άγιο Τίποτε τον Ερημίτη και την Οσία Μηδέν την Κλαίουσα; Ολόκληρη "βιομηχανία" αγιοποιήσεων υπάρχει στο Βατικανό. Ακόμα και σήμερα κάποιιο περιμένουν στη σειρά τους να "αγιοποιηθούν". Κάποιοι "άγιοι", οι οποίοι κάνουν τους "γαλαζοαίματους" να γελούν, αλλά είναι χρήσιμοι για να ελέγχονται οι φτωχοί.

Έχει κανείς υπόψη του τι απόψεις έχουν περί Θείου πανίσχυρες μυστικές αδελφότητες, όπως είναι για παράδειγμα οι Μασόνοι; Τιμωρήθηκαν ποτέ όλοι αυτοί ως αιρετικοί; Τους έπιασε ποτέ καμία Ιερά Εξέταση, για να τους κάψει; Τους αφαιρέθηκαν οι τεράστιες περιουσίες; Όχι βέβαια. Γιατί; Γιατί όλα αυτά από τη Ρώμη ξεκινούσαν και στη Ρώμη κατέληγαν. Ακόμα και οι ίδιοι οι Πάπες ανήκουν σε τέτοιες μυστικές αδελφότητες. Οι ίδιοι οι Πάπες δεν πιστεύουν σ' αυτά, τα οποία προτείνουν στους άλλους. Στους άλλους προτείνουν ό,τι συμφέρει τον χριστιανισμό και τη Ρώμη και όχι ό,τι πιστεύουν οι ίδιοι. Είναι προφανές ότι ο χριστιανισμός ήταν για την "πλέμπα" της αυτοκρατορίας. Ήταν η καλύτερη επιλογή για τα συμφέροντα των "γαλαζοαίματων" Ρωμαίων.

Αυτή η "πλέμπα" έκριναν ότι δεν χρειαζόταν να γνωρίζει ή να βλέπει κάτι παραπάνω για τον λατρεμένο Θεό τους τον Αλέξανδρο. Έκαναν και για την περίπτωση του ό,τι ακριβώς έκαναν και για την υπόλοιπη ελληνική θρησκεία και λατρεία. Πάνε τα σύγχρονα Ελληνόπουλα στα σχολεία και τους λένε οι δάσκαλοι πως "χάθηκαν" για πάντα τα μυστικά των Ελληνικών Μυστηρίων. Δεν θα μάθει ποτέ και κανένας τι ακριβώς γινόταν στα Ελευσίνια Μυστήρια ή στα Καβίρια Μυστήρια. Είναι δυνατόν να έχει συμβεί αυτό; Πώς χάθηκαν δηλαδή αυτές οι απόρρητες και επί αιώνες υπερπολύτιμες γνώσεις; Αρχιερέας της ελληνικής θρησκείας δεν ήταν ο Αυτοκράτορας της Ρώμης; Ο απόλυτος μύστης, δηλαδή, των Ελληνικών Μυστηρίων; Αυτοκράτορας της Ρώμης και άρα αρχιερέας του δωδεκαθεϊσμού δεν αποφάσισε να μετατρέψει τη Ρώμη σε χριστιανική; Άρα; Τι έγινε ξαφνικά; Ξέχασε αυτά που γνώριζε; Άρχιζε να εχθρεύεται αυτά, τα οποία μέχρι εκείνη τη στιγμή λάτρευε;

Πώς χάθηκαν δηλαδή οι γνώσεις αυτού του μηχανισμού, ο οποίος βρισκόταν υπό την εξουσία του αυτοκράτορα; Κατέστρεψε ο ίδιος τα "δοχεία" της γνώσης, τα οποία μέχρι τότε τον συντηρούσαν και τον εμφάνιζαν ως εκλεκτό των Θεών; Γιατί; Για λόγους ταπεινότητας; Για να γίνει "ένα" με την αγράμματη και αστοιχειώτη χριστιανική "πλέμπα", την οποία δεν υπολόγιζε καν; Γιατί να καταστρέψει όλα αυτά τα χρήσιμα και σωτήρια για τον ίδιο στοιχεία, εφόσον μπορούσε απλά να τα αποκρύψει; Γιατί να τα καταστρέψει και να μην τα βάλει σε ένα υπόγειο της Ρώμης; Στην πλάτη του θα τα κουβαλούσε; Γιατί να τα καταστρέψει; Για λόγους φανατισμού; Συμφεροντολόγος μπορεί να ήταν, αλλά φανατικός του χριστιανισμού δεν ήταν. Οι υπόλοιποι πανίσχυροι αρχιερείς πώς θα του επέτρεπαν να καταστρέψει τέτοιο τεράστιο πνευματικό πλούτο; Άρα τα απέκρυψε μετά από μια συνεννόηση με τους ανώτατους ιερατικούς παράγοντες της αυτοκρατορίας. Γι' αυτό άλλωστε υπάρχουν και οι μη προσβάσιμες στους κοινούς θνητούς πτέρυγες της βιβλιοθήκης του Βατικανού.

Αντιλαμβανόμαστε λοιπόν ότι το πιο λογικό είναι να μην έχει χαθεί τίποτε. Αποκρύφτηκαν τα πάντα, αλλά δεν χάθηκε τίποτε. Όπως λοιπόν αποκρύφτηκε η γνώση των Ελλήνων, έτσι αποκρύφτηκε και ο Τάφος του "Άριστου" των Ελλήνων. "Όνομα του Ρόδου" δεν υπήρχε μόνον για τη γνώση των Ελλήνων, αλλά και για τον Τάφο του Αλεξάνδρου. Τον Τάφο, που η Ρώμη πάντα έλεγχε απόλυτα. Ακόμα δηλαδή και αν για κάποιους αιώνες ο τάφος του Αλεξάνδρου βρισκόταν στη Νέα Ρώμη ή αλλιώς Κωνσταντινούπολη, μετά τις Σταυροφορίες επέστρεψε στη Ρώμη. Είτε από φόβο, μήπως το υπερπολύτιμο "σκήνωμα" πέσει στα χέρια των βάρβαρων Σελτζούκων Τούρκων, οι οποίοι μπορεί να μην γνώριζαν πώς να χειριστούν το πιο λεπτό θέμα της αυτοκρατορίας, είτε για να "σηματοδοτήσουν" την ανανέωση της παγκόσμιας κυριαρχίας της Ρώμης, το σκήνωμα του Αλεξάνδρου "ξαναμεταφέρθηκε" στη Ρώμη, στην οποία βρίσκεται μέχρι σήμερα.

Γιατί είμαστε τόσο βέβαιοι γι' αυτό; Γιατί δεν μπορεί να βρίσκεται κάπου αλλού. Γιατί δεν θα συμφωνούσαν οι ισχυροί αυτού του κόσμου να βρίσκεται κάπου αλλού. Δεν θα συμφωνούσαν οι Γερμανοί να έχουν το σύμβολο της Ρωμαιοκαθολικής Αυτοκρατορίας οι Βρετανοί ή οι Γάλλοι και το ίδιο θα συνέβαινε και για όλους τους πιθανούς και απίθανους συνδυασμούς. Για να μην "μαλώνουν" μεταξύ τους τα "γαλαζοαίματα" "παιδιά", ο "Πατέρας" θα παρέμενε υποχρεωτικά στον "οίκο" Του. Η "μητέρα" Ρώμη θα είχε τον δικό της νεκρό και τα "παιδιά" τους δικούς τους. Η Ρώμη θα είχε τον Αλέξανδρο, οι Γερμανοί τον Καρλομάγνο, οι Γάλλοι τον Ναπολέοντα και οι Βρετανοί τον Ερρίκο τον Η'. Τα "παιδιά", τα οποία ήθελαν να διαδεχθούν τον "πατέρα" στο δικό του "παιχνίδι", αλλά για δικό τους λογαριασμό. Η Ρώμη τους κανόνες αυτού του παιχνιδιού προστατεύει και γι' αυτόν τον λόγο έχει εξουσία ζωής και θανάτου απέναντι στον οποιονδήποτε το απειλεί ...όποιος κι αν είναι αυτός.

Εδώ πρέπει να θυμηθούμε κι αυτό, το οποίο λέγαμε στην αρχή για το τι επιπλέον προκύπτει από τις ομοιότητες και τις διαφορές μεταξύ της περίπτωσης του Αλεξάνδρου και αυτής των Ρομανόφ. Όπως είπαμε, τα συμφέροντα της εξουσίας την υποχρέωναν και στις δύο περιπτώσεις να διατηρήσει κρυφό τον επικίνδυνο Τάφο. Το πού βρίσκεται όμως αυτός ο μυστικός τάφος για την κάθε περίπτωση εξαρτάται από τη διαφορά που υπάρχει στα αισθήματα της κάθε εξουσίας. Αυτή είναι μια μεγάλη διαφορά και από τη διαφορά προκύπτουν επιπλέον συμπεράσματα.

Οι κομμουνιστές Σοβιετικοί δεν είχαν μόνον ζημιά από τον τάφο των Ρομανόφ, αλλά τον μισούσαν κιόλας. Γι' αυτόν τον λόγο όχι μόνον βάστηξαν κρυφό το τάφο, αλλά στην ουσία ατίμασαν τον Τσάρο, παραχώνοντάς τον στις λάσπες της κεντρικής Ρωσίας. Τον "τιμωρούσαν" κιόλας, στερώντας του αυτό, το οποίο εκφράζει η ίδια η λέξη "μνήμα". Οι "γαλαζοαίματοι" Ρωμαίοι είχαν επίσης ζημιά από έναν φανερό Τάφο του Αλεξάνδρου, αλλά —εν αντιθέσει προς τους Σοβιετικούς— όχι απλά δεν τον μισούσαν, αλλά οι ίδιοι τον λάτρευαν. Ναι μεν ήθελαν να διασφαλίσουν τα συμφέροντά τους από την απειλή του, αλλά σε καμία περίπτωση δεν ήθελαν να τον "τιμωρήσουν". Γι' αυτόν τον λόγο επέλεξαν να κάνουν κάτι ενδιάμεσο, το οποίο θα ικανοποιούσε όλες τις πλευρές και θα το γνώριζαν

μόνον οι ίδιοι. Εφόσον είχαν τη δύναμη και την εξουσία, θα φρόντιζαν να τον έχουν κοντά τους. Εξουδετερωμένο μεν, αλλά μόνιμα κοντά τους.

Μυστικά θα τον τιμούσαν όπως του άξιζε και δημοσίως θα ισχυρίζονταν ότι δεν γνώριζαν τίποτε γι' αυτόν. Με αυτόν τον τρόπο θεωρούσαν ότι εκτελούσαν στο ακέραιο το καθήκον τους απέναντι στον Άριστο, γνωρίζοντας όμως ότι του στερούσαν την "επαφή" με αυτούς, τους οποίους ο ίδιος αγαπούσε και ήταν οι απλοί άνθρωποι. Στην πραγματικότητα "απήγαγαν" τον Αλέξανδρο, καθιστώντας τον έναν πραγματικά αιώνιο νεκρό "Όμηρο". Έναν αθάνατο "Οδυσσέα", αποκλεισμένο σε κάποια μυστική και απρόσιτη "Ωγυγία". Επιπλέον, με αυτόν τον τρόπο θα κατάφερναν και θα έλεγχαν και την πρόσβαση των περιεργών ή των ερευνητών προς αυτόν. Γι' αυτόν τον λόγο από την αρχή επιμένουμε να λέμε ότι τα συμφέροντα της Ρώμης ήταν αυτά, τα οποία άλλαξαν απέναντι στον Αλέξανδρο και όχι τα αισθήματά της. Η Ρώμη ποτέ δεν έπαψε να λατρεύει τον Αλέξανδρο, ακόμα και στα χρόνια του χριστιανικού της φανατισμού, που για τους άλλους επέβαλε τις Ιερές Εξετάσεις.

Κατάλαβε ο αναγνώστης γιατί είπαμε εξ αρχής ότι ο Τάφος του Αλεξάνδρου "φαίνεται" καθαρά με τα "μάτια" του μυαλού; Γελάει η Ρώμη κάθε φορά που κάποια τίμια αλλά αφελής Σουλβατζή μπαίνει στις λάσπες, για ν' ανακαλύψει αυτό, το οποίο η Ρώμη δεν θα επέτρεπε ποτέ να μπει στις λάσπες. Γελάει η Ρώμη με τους αρχαιολόγους, οι οποίοι ψάχνουν ανάμεσα σε χώματα και μπάζα, για ν' ανακαλύψουν το "Άγιο Δισκοπότηρο" της αυτοκρατορίας. Στην καλύτερη περίπτωση πέτρες και ξύλα ενός εγκαταλειμμένου κενотаφίου θα βρουν, εφόσον η ίδια η Ρώμη έχει αρπάξει προ πολλού το θεικό περιεχόμενό του.

Αρκεί να καταλάβει κάποιος τη σημασία αυτού του Τάφου για τη Ρώμη και θα καταλάβει πού βρίσκεται. Είναι μαθηματικά βέβαιον ότι ο Τάφος του Αλεξάνδρου βρίσκεται στην "καρδιά" της Ρώμης. Είναι επίσης βέβαιον ότι ακόμα και σήμερα όλοι οι επίδοξοι "Πλανητάρχες" φέρονται στον Αλέξανδρο με τον τρόπο που του αρμόζει. Με τον τρόπο που του φέρονταν οι προηγούμενοι αυτοκράτορες. Θεωρούμε δεδομένο ότι οι πανίσχυροι ηγέτες αυτού του κόσμου, οι οποίοι επισκέπτονται το Βατικανό, "μυούνται" στα μυστικά της Ρώμης την επόμενη της ανάληψης των εξουσιών τους. Άνθρωποι όπως ο Καρλομάγνος, ο Ερρίκος ο Η', ο Ναπολέοντας και οι νεώτεροι όπως ο Τσόρτσιλ, ο Ρούσβελτ, ο Κλίντον ή ακόμα και ο μισόχαζος ο Μπους, είμαστε βέβαιοι ότι έχουν προσκυνήσει στον Τάφο του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Ακόμα και ο Γκορμπατσόφ, όταν το 1991 δήλωνε τη διάλυση της Σοβιετικής Αυτοκρατορίας, στη Ρώμη πήγε για να το κάνει. Γιατί; Μήπως για να δηλώσει "υποταγή" σ' αυτήν και για να "προσκυνήσει" τον Πατέρα της;

Το να βρίσκεται αυτός το Τάφος μέσα στο ίδιο το Βατικανό, δεν πρέπει να μας φαίνεται παράξενο ούτε από τεχνικής πλευράς. Γνωρίζοντας τις πάγιες χριστιανικές πρακτικές, για να "σβήνονται" ίχνη, είναι εύκολο να το εικάσουμε. Αποτελεί πάγια τακτική των χριστιανών να "κρύβουν" τα σύμβολα των Ελλήνων κάτω από χριστιανικά μνημεία. Σβήνεις ίχνη, δημιουργώντας νέα ίχνη πάνω τους. Περπατάς πάνω σε πατημασιές, για να μην φαίνεται ποιος περπάτησε πρώτος σ' αυτές. Είναι η ίδια τακτική, που στους χώρους, όπου υπήρχαν

διάσημοι αρχαιοελληνικοί ναοί, υψώνονταν χριστιανικές εκκλησίες. Μέχρι και στον Παρθενώνα είχαν χτίσει εκκλησία στο όνομα της Παναγίας. Οι χριστιανοί με αυτόν τον τρόπο όχι μόνον "έκλεβαν" τους λατρευτικούς χώρους των Ελλήνων, αλλά και τους έλεγχαν, ώστε να μην επαναλειτουργήσουν ποτέ.

Αυτήν την πετυχημένη πρακτική πιστεύουμε ότι ακολούθησαν και στην περίπτωση του Αλεξάνδρου. Τον Τάφο του τον "σκέπασαν" με τάφο. Τον πλέον διάσημο Τάφο της ανθρωπότητας τον "σκέπασαν" με τον πλέον διάσημο τάφο του χριστιανισμού. Στην Κρυπτή του Αγίου Πέτρου βρίσκεται ο Τάφος του Αλεξάνδρου. Γιατί; Γιατί, εκτός όλων των άλλων, οι "ποντίφικες" και αυτοκράτορες της Ρώμης κοντά σ' αυτόν τον Πατέρα θέλουν να θάβονται και να διατηρούν το μετά θάνατον "προνόμιο" της αθανασίας τους. Οι πρώτοι των "γαλαζοαίματων" θέλουν να θάβονται δίπλα στον Πρώτο "Γαλαζοαίματο". Οι φέροντες την "πορφύρα" θέλουν να θάβονται δίπλα στον "Πορφυρογέννητο". Οι θνητοί αυτοκράτορες θέλουν να θάβονται δίπλα στον Αθάνατο Αυτοκράτορα.

Τώρα, το αν ο Τάφος του Αλεξάνδρου βρίσκεται μπροστά, πίσω η δίπλα από τον υποτιθέμενο τάφο του Πέτρου, αυτό δεν το γνωρίζουμε. Το πιο πιθανό είναι να μην υπάρχει καν τάφος του Πέτρου. Πιο πιθανό δηλαδή είναι να μην βρέθηκε ποτέ το πτώμα του ασήμαντου —όταν θανατώθηκε— Πέτρου, παρά να χάθηκε το πτώμα του Θεανθρώπου Αλεξάνδρου. Απλά πράγματα. Πιο πιθανό είναι να μην υπήρξε ποτέ κάτι από τα πιο χρήσιμα "εργαλεία" της Ρώμης, παρά να χάθηκε ο πιο πολύτιμος θησαυρός της, που ήταν η σορός του Αλεξάνδρου.

Την επόμενη φορά, που κάποιος Έλληνας περιηγητής πάει στο Βατικανό και μπει στην Κρύπτη, ας σταθεί λίγο παραπάνω μπροστά σ' αυτήν. Ας κλείσει τα μάτια του ...και μπορεί να "δει" καλύτερα μερικά πράγματα. Ας κλείσει τα μάτια του ...και ας την "ψηλαφίσει" με το μυαλό του. Ας κλείσει τα μάτια του και ας γίνει ο ίδιος μια "σχεδία" για να δραπετεύσει ο Οδυσσέας από τη μυστική και απομονωμένη Ωγυγία. Μόνον οι Έλληνες μπορούν να φέρουν "πίσω" τον ταλαιπωρημένο Οδυσσέα. Τον Οδυσσέα, ο οποίος νίκησε σε όλους τους πολέμους και δεν μπόρεσε να γυρίσει ακόμα στην πατρίδα του, γιατί τον ερωτεύτηκε η μάγισσα της Ωγυγίας. Η μάγισσα της Ρώμης.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΡΑΪΑΝΟΥ

Δημιουργός της Θεωρίας του Υδροχόου